

Quang Thiện : Lm Ln

Lm Ln....

✖ Nhìn bề ngoài, ai cũng nhận thấy vợ chồng Trần Đạt hạnh phúc nhất trên cõi đời này. Hai ông bà sống trong một tòa nhà ba tầng ở đường 70, thành phố Nữ Ớc. Ngoài ra đôi uyên ương Trâm – Đạt còn sở hữu một biệt thự lộng lẫy ở Palm Beach, Florida, để nghỉ mùa đông.

Trần Đạt thuộc tí người tài giỏi và nhiều tham vọng, nên mới bốn mươi tuổi đã gây dựng một s nghiệp k t s , giàu có thuộc hàng triệu phú ở Mỹ và ông hy vọng đến lúc được năm mươi tuổi, gia tài sẽ tăng gấp đôi. Trần Đạt thích xông xáo ở thị trường chứng khoán, ham mê d n thân vào các công việc kinh doanh to lớn đến nỗi h u như ch ng còn bao nhiêu thì giờ để làm hài lòng cô vợ trẻ đẹp đ y như s ng c a mình.

Nhận thấy ch ng bận lo theo đuổi lợi danh, ch ng còn giây phút nào dành cho mình, Trâm buồn n n, ch bi t dùng thì giờ đi mua sắm, giao du với bạn hữu và đến các mỹ viện để giá ở Nữ Ớc để tô điểm thêm cho s c đẹp thiên phú c a nàng. Nhờ vậy, tuổi đã ba mươi sáu nhưng Trâm như x p x ba mươi. Tuy nhiên, cuộc s ng buồn n n, và tâm tính c a Trâm b t ngờ thay đổi khi Trần Đạt tuyển thêm một nhân viên trẻ tuổi để phụ tá ông trong công việc kinh doanh. Qu n lý Hoàng Nguyên vừa mới t t nghiệp ngành cao học kinh t đã tìm được việc làm với đ ng lương khá cao trong công ty c a ông Trần Đạt.

Ấm th m để ý một thời gian ngắn, Trâm thấy ngay người qu n lý trẻ độc thân làm việc dưới tay ch ng mình là m u đàn ông có nhiều sức cu n hút. Ngoài vẻ đẹp trai như Phan An tái th , chàng còn là người lịch lãm và t nh.

Nhà triệu phú Trần Đạt và cô vợ đẹp Hoàng Th y Trâm x dụng t ng lầu thứ ba trong tòa nhà làm trung tâm đầu não đi u hành toàn th các cơ s kinh doanh trong thành phố. Hai tầng còn lại, ông x dụng làm nơi , khu tiếp tân, và thư viện.

Vì nhu cầu công việc h u như thường trực, Hoàng Nguyên được cấp cho một phòng để tiện nghi ở ngay trong tòa nhà để chàng thuận tiện làm việc tại ch , khi tới lui trong thành phố Nữ Ớc, để hợp người đông, lưu thông thường bị kẹt. Được hưởng đ ng lương xứng đáng nên công việc c a Hoàng Nguyên cũng rất bận rộn. Nhiều lúc chàng phải lo luôn vẻn để ngoại giao cho ông Trần Đạt, thay thế ch để tiếp tân hoặc giao thiệp với những nhân vật có máu mặt tại thành phố.

Tốt nghiệp ở Hoa Kỳ nên Hoàng Nguyên có lối sống hời hợt như theo tập quán của Mỹ, chàng hoạt động rất hăng say và tận tâm nên tạo được lòng tin đối với Trần Đạt. Ngoài công việc thường nhật nhiều lúc Hoàng Nguyên phải chịu ý Trâm, làm bạn với nàng trong những lần đi mua sắm, dạo phố hoặc dự các buổi dạ vũ mà chàng nàng vì đa đoan công việc không thể làm vừa lòng vợ.

Thời gian trôi qua, nhiều đêm nằm một mình thao thức trong khi chàng bận lo giao dịch kinh doanh ở hải ngoại, Trâm đã mơ tưởng tới thái độ khinh ái của Nguyên, tới công lịch sự và nhất là đáng yêu thu hút kỳ lạ của chàng. Lạ gợn không sao tránh khỏi bốc cháy, chẳng bao lâu, Trâm bắt khoản khó thở vì thấy không thể nào thiêu vùi Nguyên dù là giây phút, và người quản lý trẻ của ông Trần Đạt cũng không thể nào làm mờ mãi trước sắc đẹp và những ưu ái của bà chủ dành cho chàng.

Trâm tìm được cảm giác lạ trong tình yêu đối với Nguyên. Nàng thấy lòng mình hân hoan kỳ lạ mỗi lần được ở bên cạnh chàng ngoài bãi biển vắng hay ở rừng thông ngút ngàn. Những lúc rảnh rỗi, Nguyên và Trâm thường tìm đến thế giới tình yêu đam mê của riêng họ. Từ đó, Trâm thấy đời chàng còn đáng chán như trước nữa. Chuyện yêu đương thêm kín của chàng và nàng khi đầu thật nhẹ nhàng đã biến thành say đắm vì sau khi Nguyên và Nguyên nhận thấy chàng thể nào sống thiêu vùi nhau. Nếu nàng không dặn dò trước chức Nguyên nói thẳng với Trần Đạt là chàng đã yêu Trâm, muốn sống với nàng, cho dù có thể bị nghỉ việc.

Nhìn bề ngoài, Trâm có vẻ là một người đàn bà tính tình hời hợt, chỉ biết chưng diện xa hoa, thích chọn lối sống phù phiếm riêng cho mình, nhưng bên trong nội tâm nàng, ít ai đoán được Trâm thuộc loại phụ nữ thông minh, nhiều toan tính và cương quyết trong hành động. Trâm vốn biết, chẳng nàng dù hay bề bề vợ như có vẻ chàng cần thiết nàng bằng tiền của, sự nghiệp và danh vọng, nhưng Trần Đạt vốn muốn có vợ đẹp, muốn giữ nàng như loài chim quý nuôi trong chiếc lồng sơn đỏ thiên hạ nhìn vào cuộc sống của ông, thấy ông là người có điểm phúc. Vì vậy, Trâm đoán chàng nàng sẽ có phản ứng quyết liệt nếu nàng đòi ly dị.

Nhiều đêm trằn trọc khó ngủ, nàng đã suy tính, phân tích hơn thiệt cho ý muốn của mình. Trâm không có của riêng, cuộc sống xa hoa của nàng là do Đạt cung ứng và lợi tức của Hoàng Nguyên, người nàng yêu say đắm, cũng phải lệ thuộc vào Trần Đạt. Suy nghĩ cho tận cùng và tự hỏi lòng mình, Trâm nhận thấy nàng không thuộc loại đàn bà chịu uống nước lạnh để sống cho tình yêu. Đối với nàng, câu nói "một mái nhà tranh hai trái tim vàng" không thực tại ở nước Mỹ hưng thịnh vật chất này mà chỉ là lối yêu đương trong tiểu thuyết Việt Nam. Do đó, Trâm chàng đại dốt từ bỏ cái gia sản ước lượng hàng chục triệu Mỹ kim của Trần Đạt để ra đi với người tình bằng hai bàn tay trắng, dù nàng yêu Hoàng Nguyên tha thiết.

Mối tình giữa Trâm với Nguyên càng say đắm, nàng càng không ngớt suy tính tìm một

giải pháp ổn thỏa để hợp thức hóa cuộc sống của chàng và nàng. Trâm chững thững nào quên những giây phút yêu đương nóng bỏng với Nguyên. Trên giường, chàng có khả năng làm cho tình nhân mê đắm và nàng ghiền thân thể chàng như người nghiện ma túy.

Đạo sau này, họa hoằn lắm mới có lúc ngồi chung bàn ăn, Trâm nhận thấy chững thững nhìn nàng như cố dò xét thái độ và khuôn mặt béo phị hững hào của Trăn Đạt bỗng có những nụ cười khó hiểu, làm như ông đã đọc được tâm tư thầm kín trong nàng nhưng vẫn cố tình giữ vẻ thân mật bên ngoài để chơi trò mèo vờn chuột. Thái độ của Trăn Đạt làm nàng thấy khó chịu và mất cảm tình vì cho rằng mình hầu như bị đe dọa, cho đến lúc lòng nàng nảy sinh sự đối kháng, thù ghét người chững đã cho nàng nhiều ân huệ nhưng chững có tình yêu. Trâm thòm ngặc nhiên khi nhận thức ra được sự thật kỳ quặc là nàng đang tìm cách để loại ông chững giàu sang ra khỏi đời mình. Tuy nhiên, đã nhiều lần Trâm cố xua đi ý tưởng "giết chững" khỏi tâm trí, cố tìm một giải pháp thật êm dịu, kín đáo để loại trừ Trăn Đạt mà chững liên lụy đến nàng. Trâm quyết không bó tay trước hoàn cảnh khó khăn, nên cuối cùng đã nghĩ ra một mưu chước đối với nàng thật thốn sâu mà Trâm sẽ thực hành trong thời gian sắp tới, khi tuyếtt trưng phố trùm khắp thành phố New York và chững nàng có thói quen đóng cửa toàn thể building này suốt mùa đông, di chuyển văn phòng làm việc tới Palm Beach ở Florida biển xanh, nắng ấm.

Sáng ngày chuẩn bị ra đi, Trâm tới văn phòng làm việc của chững để nghe dặn dò thì thấy Hoàng Nguyên đã có mặt ở đó từ lúc nào. Chững trong vòng một giờ nữa thôi, hai vợ chững nàng sẽ rời thành phố New York. Công nhân đã làm mọi thứ cần thiếtt, bàn ghế được bọc vải cần thận và Trăn Đạt đã trả lương cho đám nhân viên việc phục dịch trong nhà. Hành lý của hai ông bà chững đã được sắp sắn ở dưới lầu để chững ra phi trường.

Trâm đang ngồi nhìn băng quờ trời mây bên ngoài khung cửa sổ, đầu óc suy tính các công việc sắp thực hiện thì Hoàng Nguyên bất ngờ đến gần, lên tiếng, làm nàng giật mình: – Theo lời ông chững, tôi đã lấy xong vé máy bay cho bà đây.

Liếc nhìn chững bàn viếtt, Trâm thoáng thấy Trăn Đạt đang nhìn vợ mỉm cười. Nàng cảm thấy ghét cay ghét đắng lối cười khó hiểu của chững và thòm nghĩ chấp nhận đánh đổi bất cứ gì để hiểu được thâm ý của nụ cười trên môi chững. Trâm dần lòng, tươi cười nhìn Hoàng Nguyên, nói: – Cảm ơn anh.

Bất chợt, Trăn Đạt báo Nguyên:

– Anh sang phòng bên cạnh sắp xếp mớ sổ sách tôi sẽ mang đi Florida, xong tìm ông Hùng quờn gia báo gọi cho chúng tôi một chiếc taxi chờ sắn. Phờn anh, sau khi đem giao kèo qua cho ông Duy, đại diện của công ty ở lại New York trong khi tôi xuờng Florida, anh có thể về California nghờ một tháng như đã nói với tôi và sau đó, hãy sang Florida tiếp tục làm việc cho hết mùa đông ở đây. Mọi chi phí của anh công ty

sẽ dài thọ.

Đội Hoàng Nguyên đi khuất, ông Trần Đạt, hai tay hút túi quần, tiễn tới gần vợ, nói chậm rãi: – Anh bỏ tài xế đưa Hoàng Nguyên tới văn phòng ông Duy và giao xe cho đó luôn vì đến Florida sẽ có xe khác phục dịch, đây ra phi trường sẽ dùng taxi. Anh không muốn làm phiền anh em vào giờ chót.

Tuy tai nghe ông Trần Đạt nói, nhưng trí óc của Trâm đang suy tính. Nguyên đi rồi, trong nhà chỉ còn hai vợ chồng. Nàng hít hộp đứng dậy, nghe tim đập rộn ràng trong lồng ngực, nhưng vẫn cố giữ vẻ điềm tĩnh, nói với chồng: – Vậy thì sau khi taxi đến em sẽ cho ông Hùng vào nghỉ vì chồng còn công việc gì ở đây nữa.

Bước ra thang máy trở vào phòng riêng ở lầu dưới, Trâm ngồi im lặng trên giường, cố lòng nghe động tĩnh và chờ đợi, nhưng thực ra đầu óc đang miên man suy tính những gì phải làm sau khi Hoàng Nguyên rời đi. Nàng sẽ cùng chồng ra phi trường một lượt. Từ đó, nàng sẽ đáp chuyến bay đi Florida và tạm nghỉ một tháng tại nhà người bà con là bác sĩ Tùng, trước khi vào Palm Beach. Phần Trần Đạt, ông sẽ tới Chicago để lại ba tuần để dự một cuộc họp mậu dịch và thương thảo một số công việc kinh doanh, sau đó mới đến Florida gặp nàng ở biệt thự của bác sĩ Tùng. Và người tình của nàng sẽ đi luôn vào California sau khi tiếp xúc với ông Duy.

Trâm dự tính mưu toan của nàng sẽ có kết quả trong ba tuần nữa. Khi không thấy Trần Đạt đến Chicago, người ta sẽ tưởng ông đã thay đổi ý định vào giờ chót và đến lúc khám phá được sự thật thì mọi sự đầu đã quá muộn. Nàng bậm môi, quyết phải thực hiện cho được mưu kế phác họa bấy lâu nay và bây giờ đã tới lúc hành động, nếu không Trâm nghĩ chồng còn cơ hội nào khác.

Nghe tiếng cửa đóng sầm ở dưới nhà, Trâm vội đứng dậy, tiễn vào phía cửa sổ nhìn xuống vừa kịp trông thấy chiếc xe quen thuộc đang nhập vào dòng xe lưu thông dưới đường phố. Trâm mỉm cười: "Vậy là Nguyên đi rồi! Tạm xa chàng nửa tháng." Nàng trở lại thành giường cầm lấy chiếc áo choàng, cái ví và đôi găng tay, xong tới trước tấm gương lớn, soi lại sắc diện, nghiêng đầu sửa tóc sang một bên cho thêm quyến rũ. Nhìn lại lên cuối gian phòng, nàng khóa trái cửa lại và tới thang máy xuống tầng dưới.

Vừa trông thấy ông quần gia Hùng, Trâm hỏi:

– Ông chồng đã đổi ý định, sẽ đi sau. Bây giờ phiền ông Hùng đi hành lý của chồng tôi sang một bên và đem đi đặt của tôi xếp vào chiếc taxi đang đậu chờ kia. Xong rồi ông cứ việc vào nghỉ.

Chờ người quần gia rời đi, Trâm khóa vội cửa ra vào và liếc nhìn chiếc đồng hồ vàng xinh xắn đeo ở tay. Nàng và chồng sẽ phải có mặt tại phi trường lúc 10 giờ trưa để đón người đi một ngã. Như vậy nàng chồng còn đúng sáu phút để thực hiện kế hoạch.

Tiễn chồng tới cuối dãy hành lang, bước vào gian bếp, Trâm bật đèn và mở rộng cánh

cửa tít, nơi gòn cẩu chì cho tít c hệ thống điện trong nhà. Nôm lấy chìa c hộp nh ở trên kệ, m ra xem nàng thấy một mớ cẩu chì có cái còn mới, có cái đã bị đứt. Trâm chọn lấy một cái cẩu chì đã đứt, nôm chắt trong lòng bàn tay, mím môi suy nghĩ một lúc. Được giây lát, nàng qu quýt đn ch chân thang máy đứng chờ. Trâm nhận thấy toàn th tòa nhà im vng một cách kỳ quặc và giây phút chờ đợi dường như dài vô tận. Nàng c không nghĩ ngợi gì nữa vào lúc này, nhưng tâm trí nàng vn giao động không ngừng khi n nàng bật run khan dù đang mặc áo m dày cộm. Trâm sợ nàng không th chịu đựng n những giây phút chờ đợi căng thng.

Thình lình, tiếng ông Trn Đạt đóng cửa phòng làm Trâm giật mình. K đn nàng nghe tiếng chân ông chng bước vào thang máy. Chờ điện bít đn chuyển động vọng xung, Trâm tiến tới ch tít, rút lấy chìa cẩu chì còn tít ngay chữ "Thang máy" và lp ngay chìa cẩu chì đứt nàng đang nôm trong tay th vào. Sau khi b chìa cẩu chì tít vào hộp, Trâm ôm lấy ngực, c nén cơn lo sợ tột cùng làm nàng khó th.

Trong lúc Trâm vội vã bước trong dãy hành lang, nàng nghe tiếng Trn Đạt đm tay thình thịch vào vách thang máy và tiếng ông la hét gọi người từ trên vọng xung. Đoạn đường từ trong nhà ra đn chìa c taxi đang chờ rít ngn nhưng Trâm thấy sao thật dài và tiếng ông Trn Đạt la cẩu cứu c chìa c thang máy bị kẹt làm tai nàng như mu n tung, khi n Trâm bước đi loạng choạng suýt ngã. Ra tới bên ngoài, nàng nhanh tay khóa trái đôi cánh cửa chính đn vào tòa nhà và đứng trên bậc thm, th từng hơi đứt qung, đôi tai lũng bùng khó chịu.

Bít chợt, nhận thấy người tài xế nhìn chăm chú, Trâm dăm lo, có th nào ông ta nghe được tiếng la tuyệt vọng ở trong nhà? Nàng vờ cúi mặt lục lợi trong x c tay đ lpng tai chú ý nhưng chng nghe gì c. C làm ra v đi m tĩnh, nàng xu ng đường, bước lên taxi vừa hị thức:

– Bác tài ra phi trường nhanh dùm cho, tôi chn chờ quá, tr m t.

Ng i yên xu ng gh trong lòng phi cơ, Trâm xin chút nước đ u ng viên thu c ng và dặn cô tiếp viên ch đánh thức nàng dậy khi đn phi trường ở Florida.

* * *

Hai ông bà bác sĩ Tùng đón tại phi cng và ch Trâm v ngôi biệt thự cửa họ ở ven vùng duyên h i. Trong lúc xe lăn bánh, nàng hng hờ nhìn ánh nng chói chan đang rọi xu ng thành ph bi n.

Những ngày lưu lại với gia đình bác sĩ Tùng, Trâm c xua đui n i lo ám nh tâm trí bằng cách đi bơi, đánh qu n vợt, đi mua sắm và tìm cách bện rộn với đám bạn bè. Mặt trời lặn, Trâm tìm vui ở các phòng ca nhạc, hoặc các bu i hòa tqu. V đn nhà, nàng u ng ngay một viên thu c đ d gi c ng cho lương tâm được yên n.

Nhiu đêm, Trâm nghe có tiếng đập ở cửa phòng, nàng vội vã đn m nhưng tay nôm sút ra và nàng lại lo sợ mình bị nh t bên trong, không th nào thoát ra được. Trâm

hoàng hốt, cố làm mọi cách để thoát mà cánh cửa vẫn không suy suyển. Nàng gào thét cứu cứu nhưng chỉ có tiếng vang vọng lại. Kinh hoàng, giật mình thức giấc, Trâm nhận ra chỉ là mơ và mở hồi tuôn ướt đầm dung nhan xinh đẹp.

Trâm ngẩng bật dậy, nhìn về phía cửa, qua ánh đèn đêm nàng yên lòng nhận thấy chốt cửa vẫn còn và gian phòng nàng ngủ im phăng phắc trong đêm khuya. Bỗng chợt tâm trí Trâm thoáng hiện nỗi băn khoăn mà bấy lâu nay nàng vẫn cứ xua đuổi: "Chẳng lẽ nàng hiện giờ ra sao rồi trong chiếc thang máy bị kẹt tại tòa nhà hoang vắng?" Suốt mấy tháng mùa đông, không ai hay biết đến tiếp cứu chiếc ông Trần Đạt phải chết vì đói khát.

Trâm bỗng giác lúc đầu, cứ xua đuổi hình ảnh về cái chết ghê gớm của chồng ra khỏi tâm trí và thậm chí ước có ai bên mình để tâm sự cho vơi bớt nỗi lo. Nàng nhìn máy điện thoại để trên chiếc bàn đầu giường, tự hỏi có nên gọi đến California cho người yêu hay không? Cuối cùng, ý tưởng tuyệt vọng đã khiến Trâm chụp vội lấy ống nói, bấm số phone của Hoàng Nguyên, nhưng điện thoại vừa reng, bên kia đầu dây chưa kịp trả lời, bàn tay run rẩy của nàng bỗng ngừng đặt máy xuống vì chợt nhớ là chẳng nên tâm sự với ai cả về những bí ẩn của nàng. Trâm nghĩ còn sống nàng phải giữ kín và lúc chết thì mang theo xuống đáy mộ sâu chứ không thể tiết lộ cho ai nghe âm mưu ghê gớm của mình.

Với bản tính yêu đời và ham sống, tâm tư Trâm lắng dịu dần và sau ba tuần lễ thì chồng còn bận tâm gì nữa vì đã đến ngày sinh nhật của nàng, vì bận lo tổ chức tiệc tùng và dạ vũ ngay trong biệt thự của bác sĩ Tùng.

Trong lúc Trâm đang làm tóc trong một thẩm mỹ viện với vợ bác sĩ Tùng, bà bỗng chợt hỏi: – Chẳng lẽ nào thì anh Đạt đến Florida này hả chị?

Trâm giật mình, quên khuấy mất là chẳng lẽ nàng đã dự tính đến nhà bác sĩ Tùng gặp nàng ngày hôm nay. Trâm thản nhiên đáp:

– Chắc trưa nay chị à.

– Nếu anh Đạt có tính lên thăm như nhà tôi chắc anh quên mất ngày sinh nhật của chị đó.

Trâm mỉm cười, phụ họa: – "Anh Đạt bận lo làm giàu, dám quên ỉm."

Bỗng chợt Trâm nhớ trong lần đi mua sắm mới đây, lúc ghé vào một tiệm kim hoàng, nàng thích một chuỗi ngọc xanh rất sang nhưng Đạt đã chê quá mắc. Nàng tính, mùa xuân trở lại New York sẽ tự tay mua lấy.

Suốt buổi trưa, Trâm ngồi bên cửa sổ phòng ngủ nhìn ra biển xanh, cứ tìm câu trả lời cho việc ông Trần Đạt vắng mặt trong bữa tiệc sinh nhật của nàng tối nay. Trâm sẽ giải tỏa lo lắng và trước mặt vợ chồng bác sĩ Tùng, nàng sẽ gọi tới khách sạn ở Chicago nơi chẳng lẽ nàng dự tính tạm trú trong ba tuần lễ. Nàng sẽ gọi ông Hùng quỳ gối gia đình mở cửa tòa nhà ở đường 70 để nàng trở về Nữ Ước vì Trần Đạt không thấy đến

Florida. Nàng sẽ báo cho Hoàng Nguyên biết để chàng khi đến làm việc ở Palm Beach vì chính nàng không ở đó. Cuối cùng có lẽ ông Hùng sẽ khám phá là chiếc thang máy bị kẹt và thợ điện sẽ phát giác Trần Đạt chết cứng trong đó, cảnh sát sẽ làm biên bản chính nàng chết vì tai nạn, như vậy, mọi sự sẽ êm đẹp sau đó. Trâm nghĩ lương tâm nàng sẽ nguôi ngoai dần theo thời gian và nàng sẽ là người thừa hưởng tài sản của ông Trần Đạt. Sau đó, nàng với Hoàng Nguyên sẽ làm đám cưới đơn giản nhưng thân mật và hương trắng mát ở Âu Châu đầy hoa mộng.

Sau khi thay dạ phục và bước mấy bậc thang cấp xuống phòng khách khai mạc dạ tiệc sinh nhật của mình, Trâm hít sức kinh ngạc khi trông thấy Trần Đạt tươi cười đón nàng ở chân thang lầu. Trâm như muốn ngất xỉu khi trông thấy chính bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt, tay bưng ly rượu nhìn nàng với nụ cười thật khó hiểu. Trâm vịn vào thành thang lầu cố giữ điểm tĩnh, muốn nói vài lời, nhưng môi chỉ mấp máy mà không phát ra tiếng. Nàng mơ hồ nghe ông Trần Đạt hỏi:

– Sao mặt em tái xanh vậy. Sự hiện diện của anh làm em xúc động phải không?

Trâm lắp bắp đáp: – Tự dưng em có cảm giác bị xây xẩm.

Dứt lời nàng vội lấy khăn tay lau trán, nhưng đầu óc chợt hiện nhiều nghi vấn. Có thể nào chính nàng thoát được khỏi chiếc thang máy bị cúp điện treo lơ lửng? Phải chăng ông Hùng quỵn gia vì lý do nào đó đã trở lại và nghe tiếng ông Trần Đạt kêu cứu nên đã gọi thợ đến sửa?

Trông thấy thái độ vợ thẹn thờ như vậy, ông Trần Đạt tới dìu Trâm ngồi xuống ghế, xong rót một ly rượu mạnh đem đến. Nàng như tìm được chút an thần, đón lấy uống cạn một hơi trong lúc ông Trần Đạt bật lửa châm thuốc hút. Dựa lưng vào thành ghế, qua khe mắt mờ hé, Trâm nhìn, cố đoán chính đang nghĩ gì và tin chắc Trần Đạt cố tình để nàng sống trong sự căng thẳng. Tuy nhiên, ông nắm tay vợ, nói:

– Anh có cái này làm cho em ngạc nhiên.

Dứt lời, ông đưa điếu thuốc xuống cái gạt tàn, xong nhìn sâu trong mắt bà vợ đẹp vừa lục trong túi áo vét lấy ra một chiếc hộp dài bọc nhung đen. Đưa trước mắt Trâm, ông nói: – Anh vẫn nhớ tới sinh nhật của em, và nghĩ em thích món quà này.

Trâm rụt rè đưa tay nhận chiếc hộp và run run mở ra. Nàng lóa mắt khi trông thấy chuỗi ngọc xanh lấp lánh dưới ánh đèn. Nàng nhìn chính, xong lại nhìn món quà sinh nhật, ồ ồ ứng hỏi:

– Anh mua cho em hỏi nào vậy?

– Ngay buổi sáng em đi. Tức là anh mua chuỗi ngọc này cho em trước khi anh đi Chicago. Loanh quanh mãi ngoài phố, sợ trễ chuyến bay, anh đi luôn không kịp gặp em ở phi trường và cũng chính mang theo để đặc. Anh đã nói dối với em về việc sai Hoàng Nguyên đem giấy tờ cho ông Duy vì anh muốn dành cho em một sự ngạc nhiên tuyệt đối.

– Như vậy anh Nguyên tiếp tục làm việc trong văn phòng sau khi anh lái xe đi?

– Phải, chính Hoàng Nguyên nán lại để sắp xếp mới giấy tờ cần thiết trước khi vào
nghỉ phép ở California.

Nghe ông Trần Đạt giải thích, Trâm chợt lặng cô người vì kinh hoàng. Nàng đã lầm
lầm ám hại người tình.

QUANG THIÊN